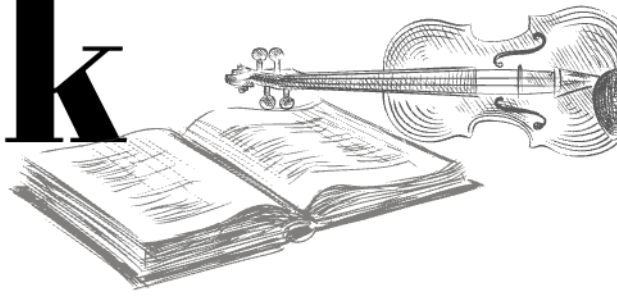

Luisterrijk

*filosofische
muziekbespiegelingen*

3 MUZIKALE IDENTIFICATIE

Zou er voor ieder mens één instrument zijn dat het beste bij hem past? Voor Maarten, een bevriende vertaler uit Utrecht, was dat de viool. Nog voordat hij en ik hadden kennisgemaakt, zag ik hem geregeld met zijn vioolkoffertje op zijn rug langs de grachten fietsen, op weg naar de muziekschool aan het Domplein. Pas op zijn vijftigste was hij met vioolspelen begonnen; daarvoor speelde hij dwarsfluit op redelijk niveau. “Maar de klank van een viool snijdt dwars door mijn ziel en geeft uitdrukking aan mijn allerdiepste gevoelens.” Reden om de overstap, die hij decennialang had uitgesteld, uiteindelijk toch te maken.

Zelf ben ik op mijn achtste met pianospelen begonnen, en nog steeds vind ik het verrukkelijk om op een toetsenbord te pingelen. Maar mijn échte instrument leerde ik pas kennen in mijn studententijd, toen ik sopraan Dorothee Miels een aria van Bach hoorde zingen. Hoewel ik zelf nog nooit zo hoog had gezongen, identificeerde ik me onmiddellijk volkomen met haar stem: precies zo klinkt mijn verlangen, wist ik, zo sierlijk en teder, zo zwevend en koninklijk. Dus begon ik, op avonden in verlaten parkjes, waar ik vrijuit durfde te krijsen, het bereik van mijn stem op te rekken, de hoogte in. Nog steeds grijp ik momenten waarop de burens niet thuis zijn gretig aan om aria's van Bach met mijn gebrekkige sopraanstem mee te zingen, soms krakerig en iel, soms

iets soepeler en voller. Helemaal onder controle krijg ik haar niet, dat intieme instrument van mij. Maar van alle muziek luister ik het liefst naar composities voor sopraan, waarbij ik me inbeeld dat het mijn eigen stem is die ik weg hoor zweven, ijle hoogten in.

Volgens filosofe Alicja Gescinska vergroot klassieke muziek ons emotionele bereik: “Muziek stelt ons in staat om dingen te voelen die we zonder de muziek niet zouden kunnen voelen”. Zelf geloof ik dat muziek je in jezelf op zoek doet gaan naar gevoelens die, als ze een stem zouden hebben, precies zo zouden klinken als de muziek die je hoort. Dat verklaart waarom het voor mij zo avontuurlijk is om naar Barbara Hannigan te luisteren, een sopraan die – in tegenstelling tot Dorothee Miels – geen hemelse cantates zingt met de pure klank van een engel of kind. Nee, haar stem is erotisch en hypervrouwelijk en de zangeres schroomt niet om zich, bijvoorbeeld in *Sequenza III* van Luciano Berio, geheel te laten gaan. Genietend van haar eigen hysterie, begeerte, geilheid, gekte en angst, die – ik kan er niets aan doen – tijdens het luisteren geheel de mijne worden. «

**Op avonden in verlaten
parkjes, waar ik vrijuit
durfde te krijsen, begon ik
het bereik van mijn stem
op te rekken**

Ga naar **www.luister.nl** voor luistervoorbeelden van o.a. Bachs aria *Aus Liebe will mein Heiland sterben* door Miels met uitleg van Myrthe.

Meer lezen van Myrthe Meester?

Kijk dan ook eens op www.myrthemeester.com